

APASSIT®

JÄÄVUOREN SALAISUUS

JAPANI BAGGE
CARLOS DA CRUZ

KARISTO

SEIKKAILU JATKUU KEVÄÄLLÄ 2024 ILMESTYVÄSSÄ
KIRJASSA MANHATTANIN LENTÄVÄ AAVE!

Teksti © Tapani Bagge ja Karisto /
Kustannusosakeyhtiö Otava 2023
Kuvitus © Carlos da Cruz
Taitto ja kannen kuva: Carlos da Cruz
ISBN 978-951-1-46706-9

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2023

SISÄLLYS

ENSIMMÄINEN LUKU 6

jossa yksi Apassi erkanee joukosta.

TOINEN LUKU 14

jossa Apassit tutustuvat Hudsoniin ja rouva Vanderbrookiin.

KOLMAS LUKU 20

jossa Hudson alkaa kertoa Apassien tehtävästä.

NELJÄS LUKU 28

jossa päästään avomerelle ja Samuli tutustuu Jaliin.

VIIDES LUKU 34

jossa rouva Vanderbrook joutuu rikoksen uhriksi.

KUUNDES LUKU 42

jossa pääpurseri Winterbottom ottaa ohjat.

SEITSEMÄS LUKU 50

jossa Apassit alkavat tutkia tapausta.

KAHDEKSAS LUKU 56

jossa Samuli kohtaa Emilin.

YHDEKSÄS LUKU 64

jossa viattomat ovat kalterien takana ja Samuli kateissa.

KYMMENES LUKU 72

jossa etsivä löytää kissan.

YHDESTOISTA LUKU 80

jossa Apassit saavat uuden epäillyn.

KAHDESTOISTA LUKU 88

jossa kattila kuumenee.

KOLMASTOISTA LUKU 96

jossa päästään lähemmäksi epäiltyä.

NELJÄSTOISTA LUKU 104

jossa tutkitaan hytti ja suunnitelmaan jatkoa.

VIIDESTOISTA LUKU 110

jossa poiketaan Queenstownissa.

KUUDESTOISTA LUKU 118

jossa musta kissa palaa laivalle.

SEITSEMÄSTOISTA LUKU 124

jossa jäävuori uhkaa.

KAHDEKSASTOISTA LUKU 128

jossa kohdataan uusi yllätys.

TIETOA 134

I. LUKU

JOSSA YKSI APASSI ERKANEE JOUKOSTA.

Siinä se nyt oli, Southamptonin satamassa. Maailman uusin, suurin ja loisteliain valtamerihöyry. Valmiina neitsytmatkalleen Atlantin yli New Yorkiin.

Heinäkuu oli puolessavälissä. Englannissakin paistoi aurinko. Lokit kiertelivät laivan yllä kirkuen.

– Toihan on kuin uiva kaupunki! Otto huudahti.
– Varmaan kolme kertaa niin iso kuin se *Titania*, millä tultiin Hulliin.

– Pituuden suhteen osuit melkein oikeaan, Erik sanoi. Hän pyyhkäisi leppeän merituulen tuiver-tamia otsahiuksia pois silmiltään. – *S/S Titanian* pituus oli sata metriä, ja tämä *RMS Olympic* on 269 metriä pitkä. Toisaalta *Olympic* on uppoumaltaan ja kantavuudeltaan noin 27 kertaa niin suuri kuin *Titania*.

– Oho, Otto sanoi ja kohensi silmälasejaan.
– Silti *Olympicin* huippunopeus on 21 solmua,

• OLYMPIC •

kuusi ja puoli solmua nopeampi kuin *Titanialla*, Heikki laski. – *Olympicin* höyrykoneissa on 29 kattilaa ja niissä yhteensä 159 tulipesää.

– Hurjaa kyytiä, Samuli sanoi. – Saa siinä lämmittäjät ja apupojat lappaa hiiltä hiki päässä. Ei käy kateeksi.

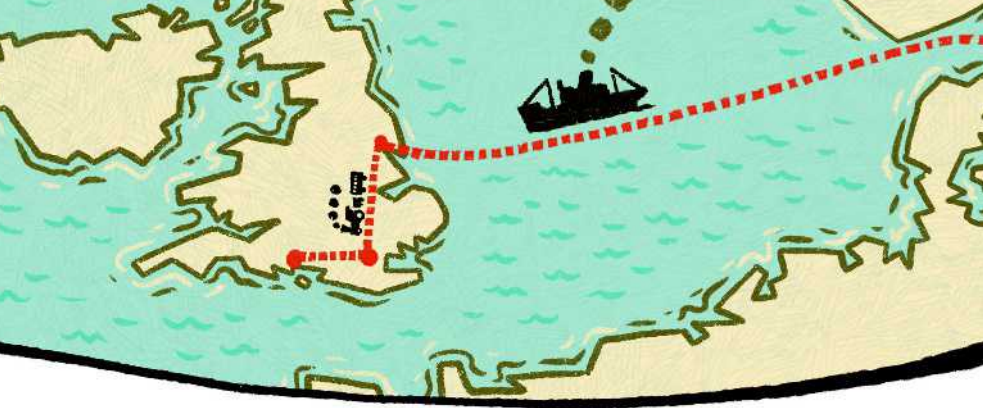
– Mitäs sitten, jos tulee jäävuori vastaan? Nelli halusi tietää. Ja Elli jatkoi: – Luimme Lontoossa lehdestä, että niitä liikkuu lähellä laivareittiä. Pohjoisella napapiirillä oli tavallista leudompi talvi. Sen huomasi Helsingissäkin.

Erik vakuutti:

Olympic on uppoamaton. Laiva on jaettu osastoihin 14 vedenpitävällä laipiolla, niin että se pysyy pinnalla vaikka osasto tai pari täyttyisikin.

– Sitä paitsi tuolla keulamastossa päivystävät tähystäjät kiikarin kanssa, Heikki tiesi. – Jäävuoret huomataan ajoissa ja voidaan väistää.

Elli ja Nelli katsoivat toisiinsa ja päättivät tyytyä poikien vastauksiin. Ainakin toistaiseksi.

Apassit eli Heikki, Erik, Otto, Samuli, Elli ja Nelli olivat matkalla jo viidettä päivää. Heillä oli takanaan junamatka Helsingistä Hankoon, laivamatka Hangosta Kööpenhaminan kautta Englannin itärannikolle Hulliin ja sieltä junamatka Lontoon kautta etelärannikolle Southamptoniin. Tähän saakka he olivat selviytyneet omin päin. Laiva-yhtiön suomalaiset asiamiehet olivat aina opastaneet majapaikkaan ja sieltä seuraavaan kulkuneuvon.

Southamptonissa juna oli tullut suoraan satamaan.

– Nyt pitäisi vain löytää täältä se mister Hudson, Elli sanoi. Ja Nelli jatkoi: – Jonka piti tulla meitä vastaan.

– Helpommin sanottu kuin

tehty, Ellin ja Nellin isovelji Heikki arveli. – Eihän tässä väenpaljoudessa näe kättään pitemmälle.

– Eikä kuule edes omaa ääntään, Erik sanoi.

Matkustajat tungeksivat laiturilla matkatavaroineen laskuportaita kohti. Ensimmäisen luokan matkustajille oli erikseen kantajat suuria matkarkkuja varten, kun taas lähinnä kolmannessa luokassa matkaavilla siirtolaisilla oli koko omaisuus repussa, nytyissä tai pienessä pahvisessa matka-askissa. Apasella oli muuten matkalaukku, mutta Samulilla oli laiha reppu ja Otolla pieni merimiessäkki.

Satamassa oli myös paljon saattoväkeä sekä uteliasta yleisöä, toimittajia ja valokuvaajia, jopa parin elokuvayhtiön uutiskuvaaja veivat tavnine kameroineen.

Hyvästejä jätettiin, haastatteluja pyydettiin ja annettiin. Hälinä kävi Nellin korviin.

Nelli ihmetteli muiden Apassien mukana, miten he voisivat erottaa Hudsonin kaikkien niiden ihmisten joukosta. Äkkiä hän huomasi, ettei Samuli enää ollutkaan hänen vierellään. Mihin ihmeeseen poika oli kadonnut?

Ennen kuin Nelli ehti kysyä muilta, Samulin ääni kuului korkealta heidän takaansa.

– Tuolla se Hudsonin gubbe varmaan on! Samuli huusi tullimakasiinin seinätikkailta ja viittasi kädelään kohti ensimmäisen luokan laivaannoususiltaa.

– Sillä on pahvilappu, missä lukee *Apaches!*

Muut pojat ja Elli jatkoivat matkaansa Samulin osoittamaan suuntaan. Nelli jäi vellovaan ihmismassaan odottamaan Samulia.

Poika ei näyttänyt ilahtuvan, kun huomasi Nellin.

– Mitä sä vielä venttaat?

– Sinua, Nelli sanoi. – Ettet eksy porukasta.

– Mee sä vaan. Mä en tule ekaan luokkaan.

– Miten niin et tule?

– Mulla on kolmannen luokan piletti.

– Meillehän lähetettiin ensimmäisen luokan liput, Nelli sanoi. – Miten...?

Häneltä jäi kysymys kesken, kun hän tajusi, miten Samulin lipulle oli varmaan käynyt.

Ei kai sinun
isäsi löytänyt sitä?

Mä olin vielä föraamassa
lehtiä, kun posti toi kirjeen.
Faija ei ollut kerinnyt nukkumaan
leipomosta tulonsa jälkeen.
Kun mä pääsin himaan, faija oli
hävinnyt, ja niin oli laivaliputkin
miss Jenniferin kirjeestä.

Hirveää!

Samuli kohautti olkapäitään ja irvisti.

– Elämää se vaan on. Hangosta Hulliin mä pystyin vielä kustantamaan ekan luokan lipun mun säästöistäni, mutta tänne *Olympicille* fyrkat riitti vaan kolmanteen luokkaan. On tää sen verran tyyristä.

– Olisithan sinä voinut pyytää Jennifer Nurmelta uudet liput, Nelli sanoi.

– Ei ne olisi ehtineet.

– Meidän isä olisi voinut lainata...

– Omillaan pitää pärjätä, Samuli sanoi ja hymyili vaisusti. – Ollaan me sentään samassa botskissa.

– Niin, mutta...

– Mene nyt, ettet eksy sakista! Nähdään ahterin promenaditäkällä, kun botski lähtee kaijasta!

Samuli heilautti kättään ja kääntyi kohti kolmannen luokan lankonkia.

– Niin... missä?

Nelli kysyi.

